

# Detašák

Červen 2014 / číslo 14 / ročník 5



Milí čtenáři,

Vítám vás u letošního posledního Detašáku. Musím přiznat, že byl sestaven v menší časové tísni, a proto zvláště po grafické stránce není na takové úrovni. Přesto nabízíme spousta zajímavých článků. Za celý tým časopisu vám všem přeji co nejlepší prázdniny. Těším se prostřednictvím Detašáku v září. Pokračujeme. Časopis bude v září vycházet již šestým rokem. A rozhodně má ještě co nabídnout.

Tak ještě jednou. Krásné prázdniny! Michael Bouška

# Obsah

**[3] Netradiční gladiátorské hry**

**[6] Dramatický kroužek**

**[7] Budoucnost médií**

**[8] Drby z Detašáku**

**[10] Stavební inspektor**

**[11] Lyžák**

**[13] Anglie den po dni**

**[16] Náhrada**

**[18] Smysl života**

**[19] Exkurze do spalovny**

# NETRADIČNÍ PŘÍPRAVA NA GLADIÁTORSKÉ HRY



Půl roku uteklo jako voda a jsou tu opět gladiátorské hry. Skládání naší skupiny nebylo vůbec těžké, protože se již pět let nemění. Pro tento rok jsme však udělali razantní změnu. Do naší osvědčené skupiny jsme přijali jednoho z nejchytřejších a nepracovitějších lidí ze třídy – Pavla. Tímto činem jsme si pojistili odevzdání písemné formy včas a její uhlazenou formu. Skupinu máme a teď stačí vymyslet téma. Jako vždy víme, že chceme dělat něco, co se týká sportu. A také víme, že musíme vymyslet složitý název, aby téma prošlo. Po delší debatě se domlouváme na téma *vliv fyzické zátěže na organismus člověka*. Po čase nám však začíná docházet, že toto téma nás zavazuje k něčemu většímu, než jen zkopírovat informace z internetu.

Teď už jen zbývalo vymyslet, jak zodpovědně splnit toto téma. Po pár měsících dohadů a domlouvání jsme se dohodli na dálkovém pochodu. Konkrétně na přechodu západočeského pohoří Českého lesa. Toto nízké pohoří není příliš známé svou výškou, ale zato je neznámé svou opuštěností. Dokonce jsem se z důvěryhodných zdrojů dozvěděl, že je toto pohoří nejméně obydlená oblast ve střední Evropě, což jsme si později ověřili na vlastní kůži.



Nakonec jsem z naší gladiátorské skupiny zůstal jen já (Martin Ž.) a Pavel L. našťástí se k nám přidal ajťák Michael B., který je pro každou možnost, jak se fyzicky zničit. Na cestu jsme využili 4 volné dny, přičemž jsme si denní dávku kilometrů rozdělili na 32 km. Úlohy před cestou jsme si rozdělili jasně. Michael měl na starosti s předstihem koupit jízdenky na vlak. Já musel naplánovat samotnou trasu a starat se o to, abychom se příliš často neztráceli. A Pavel musel hlavně přijít na sraz. Poté následovalo rozdělení rozměrnějších a hlavně těžších věcí. Michael musel obstarat propanbutanový vaříč, abychom nemuseli konzumovat pouze studenou stravu. Já jsem měl na starosti filtr na vodu, abychom měli jistotu nezávadné vody. A Pavel musel hlavně přijít na sraz.

## DEN PRVÝ

Sraz byl sjednán na Smíchovském nádraží. Trochu nás rozhodilo, když jsme nemohli určit, zda jde Michal s námi nebo se s námi přišel jen rozloučit. Velikost jeho batohu nasvědčovala spíše té druhé možnosti. Později nám vysvětlil, že si každou věc postupně vzal a zeptal se sám sebe, zda je naprosto nezbytná. Museli jsme uznat, že

je to dobré pravidlo, ale u mě by nefungovalo, protože bych nakonec nenesl nic jiného než jídlo. Cesta vlakem do Mariánských Lázní utekla až nestandardně rychle a vůbec se nám nechtělo vystupovat. Hlavně když jsme si uvědomovali, že nic pohodlnějšího než toto vlakové kupé v dalších čtyřech dnech nenavštívíme.



Psychicky nejtěžší bylo prvních pět kilometrů. Ani jeden z nás nedoufal, že s tak těžkým batohem můžeme ujít přes 130 kilometrů. Na optimismu nám nepřidalo ani to, že jsme se už v Mariánských Lázních ztratili a za dalších pár kilometrů zase. Mé navigační začátky nebyly nijak slavné. Všechny nás štvalo, když jsme museli ujít jen o několik stovek metrů navíc. A to byl teprve jen začátek.

Postupem času jsme začínali zapomínat na starosti, na čas i na těžké batohy. Místo toho jsme obdivovali neporušenou krajinu. Občas jsme se kochali tak, až jsme přešli turistickou značku. To byla také hlavní příčina toho, že jsme první den nakonec místo 32 kilometrů ušli kilometrů 38. Naštěstí to jsme v tu chvíli ještě nevěděli, takže naše mysl nám nedovolovala, abychom byly unavení.

První den utekl jako voda a hodinu před setměním jsme dorazili k místu, kde jsme chtěli přenocovat. Zprvu jsme plánovali, že se schováme někde do lesa, kde nás nikdo z cesty neuvidí. Nakonec to skončilo tak, že jsme si ustlali pod altánkem přímo u lesní štěrkové silnice. Noc byla klidná. Ozývalo se jen zurčení nedalekého potoku, ševl korun stromů a Pavlovo chrápání.



## DEN DRUHÝ

Ráno jsem objevil nepříjemnou věc. Voda ze stříšky stékala v noci rovnou nám na konce spacáků, a tak nezbývalo nic jiného než si, přestože jsme byli v chráněné krajinné oblasti, rozdělat ohýnek. Začali jsme u malého plamínku, ale postupně, jak jsme se přestávali strachovat, začali jsme házet do ohně větší a větší klacky. Usušili jsme si všechny mokré věci a vydali jsme se na další etapu.

Únava a bolest nohou z minulého dne se trochu snížila. Batohy byly stále těžké. Měli jsme však naději, že postupně, jak budeme ujídat jídlo, bude se hmotnost batohů snižovat. Proto jsme si vzájemně zákeřně nabízeli jídlo. Nastal čas obědu a já jsem si rozmýšlel, co si dám. Možností bylo mnoho. Mohl jsem si dát tuňákovou konzervu s chlebem, chleba s tuňákovou konzervou, tuňáka

v konzervě s chlebem nebo také zakonzervovaného tuňáka s chlebem. Většinou byly jídla pestřejší, protože jsem ještě ochutnával od ostatních.

Jako navigátor jsem příliš práce neměl, protože cesta vedla asi 100 kilometrů nepřetržitě po červené turistické značce. I tak se někdy stalo, že jsme značku přehlídli nebo přešly. Druhý den se to stalo v tu nejméně vhodnou dobu. Měli jsme pocit, že jsme červenou už dlouho neviděli, ale vracet se nám nikomu nechtělo. Začalo pršet a foukal nepříjemný studený vítr. Z lesa jsme vylezli poblíž hraničního přechodu u Rozvadova. Problém byl v tom, že jsme nevěděli, jestli jsme v Česku nebo Německu. V motorestu u hranic jsme si dali večeři, která stála více, než všechno jídlo, které jsme nesli sebou. Najedli jsme se dosyta a vyrazili jsme od hlučné dálnice k lesu, kde bychom mohli přečkat noc. V hustém lese jsme našli mýtinku, na které Michal s Pavlem napnuli plachtu.



## DEN TŘETÍ

Noc příliš klidná nebyla. Foukal silný vítr. Špičky smrků o sebe strašidelně vrzali. Občas bylo slyšet zakvílení prasat, které jsme předtím dokonce i viděli. Vstávání proběhlo klidně jako vždy. Probudil jsem se v půl šesté a ostatní vstávali hned po mně, když jsem je probudil přípravou své snídaně. Jako každé ráno jsme si na plynovém vařiči udělali čaj a snažili se brzy vyrazit.

Už nám docházela pitná voda, a tak jsme se zastavili u malé vodní nádrže. Voda byla nažloutlá, ale to nám nevadilo, protože jsme měli filtr. Po přefiltrování byla voda úplně stejně nažloutlá, ale nám už to bylo úplně jedno. Naplnili jsme si své nádoby na vodu a batohy opět ztěžkly.



Pokud nepočítám lidi v Mariánských Lázních, první den jsme potkali jen jednu turistku, která se nejspíš také ztratila. Druhý den jsme potkali jeden pár a cyklistu. Třetí den jsme kromě zvířat nepotkali už vůbec nikoho. Stejně to bylo s vesnicemi. Cestou jsme narazili na čtyři malé a jednu trochu větší ves.

Cesta se skoro vůbec neměnila. Buď se šlo po louce, nebo v lese. Některé cesty vedly rovně bez zatáček několik kilometrů. Nuda se na nás projevovala různě. Pavel hlásil vždy, když viděl posed. Chvíli je to zábava, ale když je to 50krát za den, už to tak zábavné není. Já jsem si dlouhou chvíli, zkracoval tím, že jsem během řeči místo samohlásek říkal pouze „i“. Chvíli je to vtipné, ale po dvou hodinách mluvení je to spíše na facku. Michal nás nejvíce štvál tím, že nic neříkal a jen šel.



Třetí den byl první den, ve kterém jsme nedošli do míst, kam jsme to měli zprvu naplánované. Ubytovali jsme se pod malým altánem na kraji lesa. Hned vedle byla informační cedule, na které mimo jiné bylo napsané, že se tam nesmí stanovat. Tak jsem si před ní postavil svůj stan, protože už minulou noc bylo pod nulou a dnes měla být ještě větší zima.

## DEN ČTVRTÝ

Tato noc byla nejhorší ze všech. Sice byl klid a ticho, ale také byla velká zima. Od půlnoci jsem se každou půlhodinu budil zimou a vymýšlel, co bych si ještě mohl vzít na sebe. Od pěti hodin ráno už byla taková zima, že jsem začal pobíhat po okolí našeho altánu. Zoufalství bylo tak velké, že jsem si před cedulí, která zakazovala rozdělování ohně, rozdělal oheň. Ten uvítali hlavně další dva rozespálí poutníci.

Na nic jsme nečekali. Rychle jsme si připravili čaj a kafe, snědli zbytky jídla a vyrazili na poslední etapu. Na jejím konci už by na nás měla čekat teplá večere.

Martin Žalud 6.B

# Jsem lepší než Švejk - 2014



**3. místo**

## Dramatický kroužek sbírá ocenění

### Jsem lepší, než Švejk

Dramatický kroužek Lubošek di Praga pod vedením paní profesorky Schieblové získal třetí místo v prestižní soutěži kabaretů Jsem lepší než Švejk. Soutěže se zúčastnilo mnoho škol. Naše gymnázium zde bylo sice poprvé, ale určitě ne naposled.

### Antifetfest

A náš „dramaťák“ získal také druhé místo v soutěži Antifetfest. Cílem soutěže je poukázat na problémů drog, alkoholu a šikany. Soutěže se zúčastnilo celkem asi 50 skupin, proto je druhé místo velkým úspěchem. V hlavní roli září Honza Král, jakožto feťák a Anthony Bire jako dealer.

Michael Bouška

# Úvaha na téma: Budoucnost médií

Prvně jsem si na internetu - konkrétněji na Wikipedia.org - našla význam pojmu médium. Vyskočilo na mě: „Podle Slovníku spisovného jazyka českého je médium, množné číslo média, zprostředkující osoba, prostředí, činitel, výplň prostoru nebo látka, ve které je předmět uložen. Slovník propagace uvádí média jako prostředek komunikace, sdělovací prostředek, nejčastěji technické zařízení umožňující komunikaci mezi komunikátorem a recipientem.“ Z toho vyplývá, že média mají jistou moc ve společnosti, a když je ve špatných rukách, realita je o to horší. Ale abychom se nebavili pouze o špatných stránkách médií, vyjmenujme si napřed ty světlé. Médium (např. televize, noviny, časopisy, knihy, rádio) jako takové je obrovsky přínosné, ovšem pokud se nevysílají reportáže s pokusy typu, že voda v -10 stupních Celsia opravdu zmrzne. S médii (např. časopisy, DVD, CD, knihy, televize) se můžeme kouknout téměř kamkoliv, aniž bychom museli pohnout zadkem. Média (např. počítač/notebook = internet) jsou obrovské přísuny informací, proto je třeba sledovat více zdrojů. Tady narážíme na první kámen úrazu a to je pravdivost prezentovaných informací. Ne vždy je zpráva pravdivá a mnohdy je tak překroucená, že výsledek se zdaleka pravdě nepodobá. Z bulvárů víme, že se nebojí pustit do velké ryby a napsat vše, jen ne pravdu, ale hlavně aby zaujali příjemce. Sice se nadpis do teď s obsahem moc nepodobal, ale na tuto otázku mám odpověď jedinou. Média měla vždy moc ovlivňovat myšlení lidstva, a to tím že může kdykoliv naservírovat cokoli. Někteří se chytí, jiní ne. Spousta lidí nemá vlastní názor na věc nebo hledají řešení/viníka/příčinu a médiím

stačí pár slov, aby tyto jedince měli na své straně. Zkrátka to, co médium chce, abychom se dozvěděli, se také dozvíme. Budoucnost jinou nevidím. Aby úvaha nebyla krátká, k vlivným typům média či propagace patří reklamy. Tu obrovskou moc lze znázornit tím, že i z největšího propadáku lze pomocí šikovné reklamy plné ideálů hodně vytěžít. Abych vše shrnula, médium je prostředek masové manipulace. Její moc bych přirovnala k přísloví: „Kvůli jedinému chybějícímu hřebíku v podkově kůň nedojel, tudíž zpráva nedošla včas, a proto byla prohraná válka.“

Při jízdách v autoškolě jsem přišla k dalšímu úhlu pohledu, který mě doposud nenapadl, a to média z hlediska technického. Čistě ze zvědavosti jsem sepsala všechna média pokud možno podle stáří a člověk se nestačí divit, kolik máme dnes možností, kolik z nich je zastaralých a kolik jich ještě bude v budoucnu?

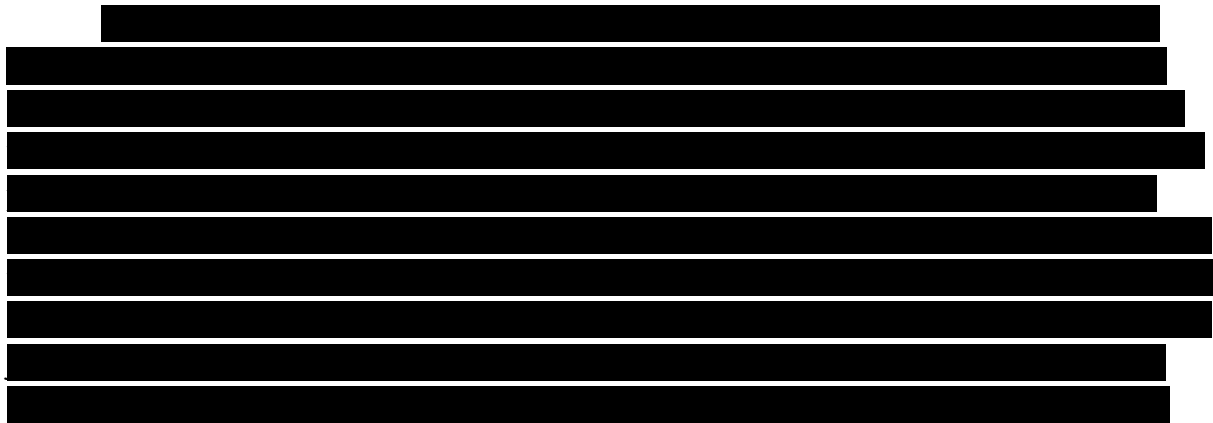
Jedinec sám, jeskynní malby, „vytesané dokumenty“, dopisy, knihtisk – knihy, noviny, časopisy, inzerce, fotografie, reklamy, bulvární noviny, telegraf, deníky, fonograf, politické zpravodajství, gramofon, promítání filmu na plátno - projektor, magnetofon, reportáž, rozhlas, televize, film – němý, zvukový, barevný, Arpanet – předchůdce internetu (propojení 4 univerzit v USA), zpravodaj, počítač, webové stránky, přenosný počítač, mobilní telefon, tablet, ... ???

Budoucnost médií? Virtuální realita natolik reálná, že lidstvo stvoří zcela nový svět.

Mac Thi Bich Phuong

# Školní drby

## Aneb Už zase Cenzura?



Přemýšleli jste někdy nad tím, jak vlastně vybírám drby do školního časopisu? Co považuji za vhodné, co za přípustné a co za nepublikovatelné? Jak si vlastně někdo na naší škole může dovolit psát drby, pouštět se do žáků, profesorů či samotného vedení? Nebo, jak vznikla moje básnička? Pokud jste si v duchu odpověděli alespoň jednou ano, tak čtěte dál. V případě že jste tak neučinili, si článek stejně přečtěte. Mám totiž pocit, že by se vám mohl líbit.

Už pátým rokem navštěvuji toto gymnázium. Možná si říkáte, že pět let je málo, ale mě to přijde jako strašlivě dlouhá doba. 1/5 svého dosavadního života jsem strávil na této škole. A samozřejmě, že ne se vším na této škole souhlasím. Ale to je moje věc. Chtěl jsem tímto svým

povídáním jen říci, že možná i vám po čase dojde, že i ta nejzelenější jablka mohou mít červy a že i naše škola má svoje mouchy. Ale není nic lehčího, než s mouchami něco udělat (třeba si koupit postřik proti hmyzu). Nechci vás tu proti škole bouřit, to ne, ale zkuste se se svým trápením poprat, nějak ho zviditelnit a řešit. Třeba to jen napsat sem, do Detašáku. Je to skvělý časopis a ani nevíte, kolik lidí z celé školy ho čte. A proto, sem příkládám svou druhou a letos poslední básničku o tom, co se na naší škole děje a nemělo by. Doufám, že neproběhne moc velkou cenzurou. To je totiž tak trošku typické, když chce někdo vyjádřit nesouhlasný názor.



# Co jsem kde

## slyšel:

- Slyšel jsem, že po všem zářijovém trápení, čeká naši školu další přestavba jejího zázemí.
- Slyšel jsem, jak stromy šumí, že jen někdo učít IT umí.
- Slyšel jsem, jak potrubí slovo rozvod šeptá, kdo se ho na to však zeptá, toho to zdeptá.
- Slyšel jsem, že v sekundě B se krade, ano vím, žes to byl ty, ty jeden malej hade.
- Slyšel jsem, že v prázdné třídě ležel mobil, a než aby se s vracením někdo zlobil, nechal ho tam ležet dál a paměťovku si z něj vzal.
- Slyšel jsem od jedné Káči, něco o kojeneckém pláči.
- Slyšel jsem, že prý už brzy, bude kvinta ronit na rozlučku slzy.
- Slyšel jsem, že studenti se jen líně válí, no nedivte se, když se před školou spálí.
- Slyšel jsem, a neposlouchal, když mi někdo vědomosti do hlavy vtloukal.
- Slyšel jsem i o drogách a začínám mít vážný strach.
- Slyšel jsem i o odchodu do důchodu...

**Na závěr bych chtěl přiložit jednu malou radu. A to : Neberte nic vážně, ani sami sebe, nebo tenhle článek. Nemuselo by to dobře dopadnout**

Carpe diem Ress

# Stavební inspektor

## Aneb rok nové školy.

Pokud by se někdo přišel podívat na naše gymnázium před rokem a teď se vrátil, asi by nevěřil svým očím. Gymnázium totiž za poslední rok kompletně změnilo svoji tvář. Podíváme se na rekonstrukci ze všech stran.

Začneme vstupem do školy. Nejprve procházíme kolem starého panelového bloku, který bohužel vedle školy zůstal. Po tom, co projdeme pod průchodem, který spojuje bloky budov, ocitneme se v atriu školy. Musím říct, že prostor laviček působí klidně. Trochu ho kazí keře. Možná by se spíše hodila tráva, na kterou by si studenti mohli ve svém

volnu sednout. Ale jdeme dovnitř. Hned dveře nás zaujmou novějším designem. Dojem trochu kazí vypáčená část. Ale za to škola nemůže. Otevírání zůstalo pomocí karet, nebo v případě líných studentů na čekání na někoho jiného. Vydáme-li se doleva, čekají nás jen nezajímavé šatny, které zůstaly původní.

Dostáváme se do třídy. Okna působí konečně adekvátně k 21. Století. Mírný problém nastává při otevírání, nicméně stále je to zlepšení. V souvislosti s vedry musím konstatovat, že nová okna teplotu ve třídách nezmenšily. Spíš mírně naopak. V zimě to však přinese velké úspory.

Co se týká školy z venku, nic nás na první pohled nezaujme. Ani neurazí. Bílá je barva úsporná a také se dá lehce přetřít. Radost mám z toho, že zatím nebyla zničena vandaly.

Celkový dojem z rekonstrukce je veskrze pozitivní. Financována byla z fondů EU. Není však pravda, že by vše bylo bezproblémové. Hlavním problémem jsou asi horní okna. Pozitiva to ale neubírá. Teď je jen na městské části, aby vybuodovala v okolí školy příjemný a klidný veřejný prostor.

Michael Bouška





## Postalm 2014

Jak je tradicí, jezdí kvinty po jarních prázdninách na lyžák. Zůstává nám ovšem utajen o proč právě do Postalmu. Malé, až komorní středisko v Salzbursku s jednou sedačkou a asi pěti sjezdovkami. Jinak to bylo typické rakouské středisko. Dvě tři hospody, boudu rozseté po malebném horském údolí poskytující dočasný domov školním zájezdům a rodinám s dětmi.

Jak zájezd probíhal? Nechci vás unavovat popisem cesty tam a zpátky, při kterých jsme se bavili všemožně. Prostě jsme jeli po dálnici, dvakrát jsme se zastavili, jednou v Č. Budějovicích a podruhé na odpočívadle. To už bylo v Rakousku (To jsem poznal podle toho, že většina nápisů byla psána německy)

Přijeli jsme. Velká multinárodnostní chata. Hledání věcí, hledání pokojů, oběd... U toho bych se rád zastavil. Víím, že Rakušané m

ají takovéto zvyky, ale přesto mě oběd překvapil. Jedno kuřecí stehno a na něj celé tři porce bramboru. Alespon se talíře nevracely plné jak je zvykem ve školní jídelně.

Večer potom představení instruktorů, učitelů a rozvrh budoucích dní.

Den byl rozvrhnut takto - snídaně, lyže, oběd, pauza, lyže, večeře, "spánek".

Co do lyžování, tak se uplatnil zákon schválnosti v praxi. Přijeli jsme v pondělí a bylo jasno, nad nulou a sníh byl rozbředlý. V úterý, ve středu a ve čtvrtek bylo pořád stejně. Kolem nuly, vlhko, sníh průměrný, ale na poměrně vysokém kopci, ze kterého vedla červená sjezdovka jsme byli rádi že vidíme aspoň na těch deset metrů. Byla taková mlha, že se mi párkrát na sjezdovce stalo, že doopravdy jediná věc, kterou jsem viděl kromě bílé šedi byla tyč značící okraj sjezdovky. Kroužil jsem se kolem sebe, a kdyby tam neb

yla ta tyč a zvuky mého snowboardu a větru, o které bych se takzvaně psychicky opřel, asi bych se na chvíli bál že jsem umřel a jsem v nebi (a to jsme jezdili jako skupina s asi dvacetimetrovými rozestupy). A v pátek bylo nádherně, sníh byl tvrdý, hladký a příjemný a bylo jasno a celkově příjemně. Skvělý den k odjezdu.

Jo, skupiny, o tom jsem vlastně taky měl psát. Byli jsme rozděleni po čtyřech skupinách. Poslední čtvrtá skupina byli snowboardisti, kteří se s p. Dvořákem učili jezdit. Třetí byla skupina lidí, kteří někdy na horách byli párkrát za život a museli si to ještě oživit. Rozdíly mezi druhou a první skupinou byly ke konci zájezdu prakticky nulové. Rozdíly byly maximálně tak v rychlosti septimánů, kteří byli na svahu dle mého tak patnáct, maximálně pětadvacet sekund. První dvě skupiny jezdily na sedačkové lanovce na červené ("černé") sjezdovce a třetí skupina a snowboardisti na modrých.

Co se dělo o pauzách po obědě a večer? To se NIKDO nesmí dozvědět. :D

Samozřejmě se nám dostalo i nějakého oživení. To třeba v podobě různých večerních s

kupinových her, kdy se mi až nepříjemně líbilo, jak pobíháme po chatě jak zběsilí a hledáme přísloví ukrytá za vědecké pojmy a s lovíčkaření, střeční party v hospodě Die Blonde Hutte (U blondýny) a další den septimánský program plný stavění mužských přirození ze sněhu, (měli jsme použít naši kreativitu, ovšem jenom v jednom případě nebyl výtvar ze sněhu mládeži nepřístupný) střetování se sněhovými koulemi do lidí (vlastně do kyblíku) a někdy až přehnaně přesnými imitacemi našich milovaných profesorů a celého personálu naší úžasné školy.

I když já osobně jsem si toho moc neužil, seznámili jsme se s hromadou nových lidí a vytvořily se nové vzpomínky, na které asi jen tak nezapomeneme. Třeba bolest celého těla, pádů na svahu nebo mlhu hustou tak, že by se dala krájet.

Tak to je asi tak všechno. Byly tam věci, které se mi nelíbily, které se mi líbily, ale stejně se mi to sakra líbilo. Ze zákonů přírody je nemožné, aby se člověku nelíbil týden volna na lyžích s partou nových i starých kamarádů.

Hana Komrzýová

**Detasak.4fan.cz**

**Facebook.com/detasak**

**Najděte si nás na internetu!**

**Nikde jinde totiž není tolik zajímavost a novinek z naší školy.**

# Británie

## den po dni

### 4. května

Tak jsme nasedli do autobusu a vyjeli jsme na cestu. A kam? No přece do Spojeného království Velké Británie a Severního Irska (zkráceně Británie).

### 5. května

V ranních hodinách jsme se nalodili na trajekt a poměrně klidnou cestou dopluli až na pevninu. Jakmile jsme dorazili do Londýna, čekala nás projížďka lanovkou přes Temži. Zde jsme nastoupili do nadzemky, kterou jsme se přesunuli téměř na druhý konec tohoto hlavního města. „Po pravé ruce můžete vidět Tower of London,“ pokračoval hlas naší průvodkyně po chvílce proplétání se londýnskými uličkami. Přešli jsme přes světoznámý most Tower Bridge a ocitli jsme se na druhém břehu Temže. Cestou podél řeky jsme se drželi až k Tate Modern Gallery. Ukázalo se, že téměř nikdo z nás není příliš velký odborník na moderní umění, a že se zde nedokáže moc dlouho zdržet. Po Millenium Bridge, který můžete znát z filmu o Harry Potterovi, jsme přešli a došli ke katedrále sv. Pavla. Dále jsme se zvládli labyrint londýnského metra, kdy najednou všichni vzpomínali na pražské metro se třemi trasami, do čtvrti zvané Camden Town. Na tržišti jsme dostali první pořádný rozchod na nakupování. Po nějaké době cestování autobusem zavládlo najednou očekávání, nervozita



atd. Dojeli jsme totiž na místo, kde se poprvé setkáme se svými rodinami, které nám poskytnou po dobu následujícího týdne domov.

## 6. května

Naše „rodiny“ nás dovezly na meeting point a odtud jsme se autobusem přepravili do školy. Byli jsme rozřazeni do skupin společně s francouzskými studenty. Dopoledne uběhlo překvapivě rychle a my nyní mohli jet poznávat další krásy Anglie, tentokrát města Brighton. Prvním bodem našeho programu se stalo Sea Life Centre. Všechné druhy ryb, podmořský tunel, kde se procházíte pod proplovajícími žraloky nebo želvami nebo expozice, kde se můžete dotknout mořské hvězdice nebo kraba. Dále jsme se vydali do centra města. Zde jsme dostali na nějaký čas rozchod na všechné nákupy. Poté nastal čas přesunout se k Royal Pavilion, královskému paláci v orientálním stylu. Nakonec jsme si užili poslední společné chvíle hezkého dne na mořské pláži. Teď už jen nastoupit do autobusu a hurá do rodin.

## 7. května

A opět škola. Tentokrát jsme ovšem byli rozděleni pouze na 3 skupiny a již jsme se s nikým nespojovali. I dnes jsme dopoledne úspěšně přežili a naše putování pokračovalo. Nejprve jsme zamířili do Eastbourne. Prošli jsme si město a nechali jsme si samozřejmě trochu času na nákupy. Poté jsme se přesunuli k moři, kde na nás již čekal autobus připravený vyrazit k Beachy Head. „1,2,3....37,38“ počítalo se, ale devětatřicátého se stále nemohlo

dopočítat. Naštěstí se ztracený chlapec našel a cesta mohla pokračovat. Na křídových útesech foukal vítr opravdu hodně, ale nikoho z nás dolů neshodil. Navštívili jsme také pláž pod útesy, ze které jsme do moře házeli HACK STONE (kámen, který má díru skrz naskrz). Autobus nás bezpečně dovezl na meeting point za našimi anglickými rodinami.

## 8. května

Poslední dopoledne, které strávíme v anglické škole. Za naši píli, kterou jsme během všech tří dnů předvedli, jsme si všichni zasloužili certifikáty. Dnes jsme měli na programu pouze jeden bod. Hever Castle. Nejdříve jsme si prošli po skupinách interiéry bývalého domova Anny Boleynové. Dále jsme sami procházeli po okolních prostranstvích. Mohli jsme se kochat krásnými zahradami nebo navštívit jedno z bludišť. Zalíbilo se nám zejména vodní. Po návratu k našim rodinám nás čekalo, pro většinu nepříjemné, balení na zpáteční cestu.

## 9. května

Velmi brzké vstávání se nelíbilo ani nám, ani anglickým rodinám, které mají v 6:00 ještě půlnoc, ale bylo bohužel nezbytné, abychom se do Londýna dostali včas. Nejprve nás čekala přeprava metrem, poté jsme mohli vidět London Eye, Big Ben, Houses of Parliament ... K Buckinghamskému paláci jsme došli tak akorát včas, abychom stihli zhlédnout výměnu stráží. Ani poslední den nesměly chybět nákupy.

## 10. května

Ke svým domovům jsme se všichni dostali v pořádku. Celkově si myslím, že se zájezd povedl i počasí nám vyšlo, když téměř nezapršelo. Také doufám, že ještě zažijeme více takto příjemných chvil.



# Náhrada

aneb

## absence pana profesora Dvořáka

Jak jste si jistě již všichni všimli, profesor Dvořák se vážněji zranil na školním hřišti. Jelikož jsme se později dozvěděli, že bude pan profesor „delší dobu“ (šest – osm týdnů) pryč, musel pan ředitel myslet dopředu, a tak velice rychle našel náhradu – pana profesora Vondrušku, který pana profesora zastupuje po dobu jeho absence v obou předmětech – Jak v hodinách zeměpisu, tak i tělocviku. Pan profesor nám přijde celkem sympatický a jako náhrada nám nevadí. Udělali jsme s ním kratší rozhovor, abychom se o něm dozvěděli něco zajímavého, dokud je u nás na škole.

**Detašák:** „Takže první naše otázka je: Učil jste už někdy na jiných školách a jakou školu jste studoval?“

**p. Vondruška:** „Ano, učil jsem již na jiných školách a mám vystudovanou fakultu sportu a zeměpisu.“

**Detašák:** „Pokud to Víte a můžete nám to říci, zůstanete u nás na škole nebo nevíte, jak to vůbec bude?“

**p. Vondruška:** „Bohužel nezůstanu, jsem tu jen jako záskok za profesora Dvořáka po dobu šesti – osmi týdnů.“

**Detašák:** „Jak se Vám líbí naše gymnázium?“

**p. Vondruška:** „Klasické gymnázium, mohlo by mít lepší sportovní zázemí, některé sportovní sektory dokonce i chybí.“

**Detašák:** „Co se týče studentů, myslíte si, že jsou lepší než jinde, kde jste doposud učil?“

**p. Vondruška:** „Chování je určitě lepší než na jiných školách, celkově dobré.“

**Detašák:** „Co si myslíte o ostatních profesorech na tomto gymnáziu?“

**p. Vondruška:** „Fajn vzdělaní lidé.“



**Detašák:** „Máte nějaké mimoškolní koníčky?“

**p. Vondruška:** „Rád cestuji, dříve jsem dělal závodní atletiku a občas si zajezdím na kole.“

**Detašák:** „Měl jste v dětství sen stát se učitelem (profesorem)?“

**p. Vondruška:** „V dětství jsem nějak moc žádný sen neměl, postupem času to prostě samo vyplynulo.“

**Detašák:** „Poslední naše otázka je: Kam všude jste za život prozatím cestoval?“

**p. Vondruška:** „No... Tak kde začít... rok jsem strávil na Novém Zélandu. Odtud jsem se vlastní dopravou vydal do Asie, přesněji do Kazachstánu, kde jsem strávil tři měsíce. Rok jsem také strávil ve Velké Británii jako učitel na soukromé britské škole St. Bees school. Vyučoval jsem zde tělocvik. A na závěr jsem studoval v USA a ve Švédsku.“

**Detašák:** „Moc Vám děkujeme za rozhovor a vámi věnovaný čas.“

**Daka a Miki**



# Hledání smyslu

Co je smyslem života? Otázka, na kterou ve skutečnosti nikdo nechce znát odpověď. Už jenom proto, že odpověď máme před očima celý život. Z biologického hlediska je smyslem života zajistit, aby život pokračoval (ne už ale aby někam směřoval, život je vlastně jenom náhoda, anomálie. A anomálie nemusí nikam směřovat). To je jediné co potřebujeme vědět protože jsme vlastně jenom myslící zvířata. A zvířata mají jen dva základní pudy. Rozmnožit se a přežít. To samé my. Proto máme pud sebezáchovy, proto si tak užíváme sex a starání se o druhé. Tohle ale nikdo slyšet nechce. Je to moc banální, moc triviální. Lidé chtějí slyšet že člověk je součástí obřího plánu. Chtějí slyšet bombu, něco naprosto neuvěřitelného. Že svět je

jen hřiště bohů, že smyslem života je být dobrým člověkem aby se mu jeho snaha poté vrátila v podobě života věčného, že smyslem života je konečné osvícení, že jsme součástí matrixu a tak dále a tak dále. Chtějí pochopit. Chtějí pohlédnout za oponu a předpokládají že to, co tam uvidí, nebude konečná temnota která čeká každého živého tvora, ale světlo a chladný jarní vánek. Já sám jsem slyšel už pár "teorií" o vzniku, smyslu nebo konci života a ani jedna mě nevedla do stavu nirvány a pochopení. Z každé byla cítit zoufalá touha po rozuzlení a všechny uzly jen dále zapletly. Proč to lidé dělají? Proč vymýšlejí teorie kterým někdy ani sami nevěří? Můj názor je ten, že člověk se bojí smrti. Té konečné nicoty, chaosu, temna a osamění.

To čeká Vesmír. Všechno co jednou začne, jednou i skončí. Všechny krásy světa jsou neskutečně pomíjivé. A člověk hledá způsob, jak si zajistit nesmrtnost aby věděl, že on tu bude po hvězdách, po dešti i po věčné noci. Proto se tak ženeme za úspěšnou kariérou, proto chceme mít děti. Proto, abychom žili věčně ve svých potomcích a činech. Potřebujeme odkaz který bychom zanechali a ten bude žít v myslích ostatních. Dle mého je nejdůležitější věcí na světě abychom tvořili svůj odkaz, protože to je zatím jediný způsob jak nabýt nesmrtnosti. A to je dle mého jediný smysl života. Protože nám smrt nechá jen jednu věc a to jsou vzpomínky na nás žijící v myslích druhých. Takže tak nějak.

**Jurda**



# Exkurze primy do spalovny Malešice

Ne 16.5 se Prima B vydala do spalovny v Malešicích. Sešli jsme se v 8:30 u metra Černý Most. Jakmile jsme se všichni sešli, vyrazili jsme na cestu. Cesta rychle uběhla. Hned jak jsme dojeli, uviděli jsme spalovnu. Z venku vypadá velice zajímavě. Když jsme do spalovny přišli, ujal se nás pán, který nás odvedl do přednáškového centra. Tam nám něco řekl o spalovně, o energii, zajímavostech a o příbězích co se tam staly. Jakmile přednášku ukončí, vzali jsme si žluté helmy a vyrazili na prohlídku. Nejdříve jsme se šli podívat, jak popelářské vozy sypou odpad do roury, která vede dál.

Poté jsme šli dovnitř. Museli jsme se vejít do malého výtahu, který nás vyvezl do velké místnosti, kde se odpady. Pa jsme se šli podívat do místnosti, ve které se odpad vážil a přenášel. Následně jsme se šli podívat, kde se shromažďují pneumatiky a kde se odpad páli. Nakonec jsme se šli podívat do hlídací místnosti. Tam pánové hlídali různé parametry atd. Došli jsme zpátky, vrátili helmy a zase nasedli do autobusu a jeli zpátky. Exkurze se mi líbila, protože to bylo zajímavé a dozvěděla jsem se něco víc o odpadu a jak spalování probíhá.

**Kiki Vojtová**